

Црногорска опозиција, машући непобитним доказима кривице председника Мила Ђукановића, захтјева да он поднесе оставку и очекује да га ЕУ и НАТО погурају у том правцу. Захтјев је рационалан, али и потпуно наиван.

По западним правилима обављања високих државних дужности крупне лажи нису дозвољене. По правилу, када неко буде ухваћен у њима, а не успије да се увјерљиво одбрани, то је и крај његове политичке каријере. Такође се зна да и ово правило има изузетке и то тако бројне да неријетко угуше сам принцип.

Када америчка дипломатија одмјерава проблем сличне врсте, није најважније о чему је дотични лагао, него ко је у питању. Да ли се ради „о нашем“ или „њиховом“ лажову? Особа се не третира са становишта истинољубивости, већ њене корисности за америчке националне интересе.

Мило Ђукановић је већ двије деценије најбољи могући председник Црне Горе са становишта потреба Америке. Стога му је неопходно прогледати кроз прсте за бројна непочинства која се биљеже у његовој локалној владавини. Шта је тамо неки нелегално стечени милион до којег је дошао кршењем свих домаћих и међународних закона, према чињеници да је он, мимо слободне воље и упркос жестоком противљењу огромне већине грађана, Црну Гору „сервирао“ НАТО-у, уз готово никакву пратећу цијену.

Или, зашто би се неко у ЕУ узнемиравао афером „Коверта“, која се односи на праксу куповине гласова од великог броја све сиромашнијих бирача, када је званична Црна Гора пристала да слијепо слиједи спољну политику ЕУ и снажно се придружила санкцијама против Руске Федерације. Та иста, официјелна Црна Гора је пожељан и додатан доказ „малигног“ утицаја Русије на Западном Балкану Југоисточне Европе.

